

לש"ט. כמו כן בכל שנה ושנה ל' יום קודם
 לפסח הקב"ה מתחיל ברוב רחמי ומסדיו
 להוליא נפשות בני ישראל מהיכלות העומאה
 מעט מעט ובכל לילה מוליא שיעור אחד מל'
 עד שבליל פסח הם נקיים וטהורים כו' יע"ש
 וי"ל ע"ד רמז דהנהגה בליל פסח נתעוררים הי"ג
 מכילין דרחמי שהם י"ג ע"ב שני' תחקל"ו
 כידוע וזה ענין הד' טעות בליל פסח. כי טס
 במלוי כ"ף וא"ו סמ"ך גי' רג"ל. וד"פ רג"ל
 עם הד' חיבות גי' תחקל"ו שהם הי"ג מכילין
 דרחמי כנ"ל. וזכין לזה ע"י שזוכר חסדי השי"ת
 שעשה עמו בכל רגע ורגע ויודע שאפי' אין
 הליך לו כסדר הוא מחמד השי"ת עליו כדי
 שיעיב מעשיו שיוכל לקבל השפעת חסד ורחמים
 כי עדרך הטוב להעיב. וזהו המטה' לספר
 'ביציאת' ממצרים שהר"ת גי' ע"ב כמנין חס"ד
 שידע שהכל הוא חסד הבורא עליו. ולכן איתא
 בזוה"ק שהקב"ה חדי בהאי סיפור וכניש לפמלי'
 שלו כו' כי מזה יש להקב"ה כ"ר ושעשעין במה
 שמקבל הכל באהבה ומפקיר נופו לו ית'. ואז
 יש לו הכנה לקבלת החוה"ק כי אע"פ שהחוק"ק
 נקראת חוה"י שמתשת כוחו של אדם. היא
 מביאה את האדם לתכלית השלימות שיעהר נפשו
 ונפשו להבורא ית'. ועי"ז זוכה להמשיך הי"ג
 מכילין דרחמי הג"ל העולים תחקל"ו לכל סדר.
 ואז הם ד"פ תחקל"ו והם ג' אלפים חשמ"ד.
 וזה שרמז בס' חסד לאברהם הג"ל כי ל' ימים
 קודם הפסח מתחיל הקב"ה לטהר האפשות של
 ישראל בכל לילה עד שמגיע לליל פסח שהן
 טהורין ונקיים. כי ל' פעמים יו"ס. ול' פעמים
 ל"ל. גי' ג' אלפים חש"פ כמנין הי"ג מכילין
 דרחמי לכ"ג העולים ג' אלפים חשמ"ד כנ"ל.
 ונ"א חסד מספר ל"ו שזה מרמז המניד ואף אחת
 אמור ל"ו כהלכות הפסח. פי' שידע שכל מה
 שעשה הקב"ה עמו הוא אמירה רכה כנ"ל
 שזכו הלבית הפסח. ועי"ז נמשכין הי"ג מ"ד
 לכ"ס כנ"ל. וזה אין מפתיעין אחר הפסח
 אפיקומן שהוא אפיקו מנא. כי אין חפז בחיאות
 הגשמיות ויש לו אמונה ובטחון בהשי"ת ולכן
 אינו אומר אפיקו מנא. ועי"ז נתיחדו היחודים
 הק'

בס' חסד לאברהם [עין הקורא יסד כ"ז] כתב
 ענין השבתת החמץ ואכילת מצה בכל
 שנה. כי כמו שהי' בעת יציאתם ממצרים שאפו
 מלח מפני שלא יכלו להחממה שלא יפלו ח"ו

קדש ורחץ כרפס כרפס יחץ מגיד כו'. להגה ידוע כי האדם צריך להיות קודם סור מרע ואח"כ עשה טוב. כי אם לא רחץ עדיין מעוונותיו יש ח"ו אחיזה להחילויים בעשה טוב שלו וכמ"ש ירו לכם ניר ואל תזרעו אל קוליס. והנה ידוע כי המלה הוא מיכלא דאסווחא שע"י אכילת המלה מבקש רפואה לנפשו ושב

במחשבה שלמה במה שעשה עד הנה. וא"כ ע"י המלה הוא נבחי' עשה טוב קודם סור מרע. ואמנם כליל פסח הוא ליל שמורים לה' ואין חשש שיהי' ח"ו לחילויים אחיזה בעשה טוב שלו. וזה קדש ורחץ שבילה זו תחיל לקדש עלמך קודם שהוא עשה טוב ואח"כ ורחץ שירחץ עלמו ממחלאת עוונותיו. גם ורחץ הוא ל' בטחון ע"ד ב' אנה רחילנא שיהי' לו חמונה ובטחון בהשי"ת שיעזור לו לקדש את עלמו כמשאח"ל פתחו לי פתח כבודו של מחט כו'. ועי"ז תזכו לכרפ"ס. כי כרפ"ס גי' ש"ס כמנין ה"פ חס"ד. שיהי' לכם השפעת חסד מה' חסדיים. וכשחשוב הס' של כרפס בחב"ש שהוא ח' יהי' פ"ר כ"ח שיומתקו הפ"ר דינים ויהיו כל הכ"ח עמים לטובה. יחץ כ"י שחלק עלמך ממטרא אחרא. מגיד שמתשיך עלמך להקב"ה מל' אגיד ב'י. ועי"ז יומטכו הי"ג מכילין דרחמי. כי מגיד ר"ח י"ג 'מכילין דרחמי. ויהי' נמתק האל זועם בשם הוי' ב"ה כי מגיד גי' ח"ג הוי"ה. וכ"ז ע"י רחלה שהוא רחץ ה' שירחץ עלמו בשביל הה' תחאה לאוקמא שכינתא מעפרא ולא להנאת עלמו. ואז יומתקו הגבורות של פחד יחוק ויהי' הגאולה שלמה. ומרמזו באותיות רחלה. שהוא ר"ח ז"ה ר"ח גי' יח"ק. ז"ה גי' יהי"ה ארנ"י שהוא היחוד שיהי' צנת האולה כידוע. ואז מוציא מ"ה. שמוציא מתוך מלה ומריבה של היל"ר הנקרא מרד"ר שיהי' טור"ך אחרך כמו שאח"ל שאברהם אבינו השלים עמו. שלחן עור"ך היינו שחערך חמיר היחוד של שלחן כי שלחן בחב"ש הוא בכס"ט גי' ז"א יחוד הוי"ה ארנ"י. ואז נשן בך. שנס הקללת יהפכו לכרכה כי נפון מרמז על הרע כמ"ש מלפון חפחה הרעה. ועי"

הק' המרומזין במלה אפיקומן. כי אפי"י גי' ז"א יחוד הוי"ה ארנ"י. ל"ו מאפיקומן במלי כזה ל"ן ו"ז גי' יב"ק יחוד הוי' אלקי"ס. ק"מ מאפיקומן גי' חמ"ה בני"ה שהוא יחוד הוי"ה אה"ה ואז ממילא נחשודרים הי"ג מכילין דרחמי ונתשך השפעת חסד ורחמיים :

מצה גי' ק"ה. דחי' בנמ' (מנחות כ"ט ע"ב) מ"ע תליא כרעי' דה' דחי הד"ר בחשוב' מעיילי ל'. וזה החילוק שבין חמץ למצה שזה בח' וזה בה' לרמז על החשובה. ואי' בספרים הק' כי בגלות מנרים חיקטו הק"ל שנים של אדה"ר שפירש מאשמו. והיינו ע"י החשובה ולכן מלה גי' ק"ל ה' שע"י הה' הרומז לחשובה כנ"ל חיקטו הק"ל שנים של אדה"ר .

לחג הפסח

מה שמנביהוין בקערה כליל פסח. יש ליתן טעם עפ"מם בזה"ק פ' חלוה [דף קפ"ג ע"ב] אלמלי הוי נטרין ישראל חרין סטרין דנהמי אלין לא הוו עיילין לדינא ביומא דר"ה דחיה יומא דדינא דלאו חיה אלל לחיטין דלא נעלי מיכלא דאסווחא דחיה מלה כו' דהא ביומא דה' דר"ה האי חמץ סלקא ומקשרנא עלי' דבר נש כו'. ע"ש בזה"ק נמלא שע"י המלה מבטלין הדינים כמו בר"ה ע"י השופר ולכן מנביהוין את הקערה כי כשחגביה אותיות קער"ה באים האותיות שלאחריהם שהם אותיות שופר. לרמז שע"י המלה נעשה החיזוק כמו בר"ה ע"י השופר. והנה ידוע כי בר"ה צריך להשדל בחשובה חפלה לרקע שהם ט"ס קול ממון. וכן בפסח. מ"ה עה"כ גי' ט"ס. ומלה לספר ביציאת מנרים הוא קול. ומחלקן מעות לעניים לקנות סטין וזה ממון כי נפסח נדונין על התבואה. גם פסח דרועא ימלא. ר"ה דרועא שמאלה. לכן מנביהוין הקערה שיהי' אותיות שופר וכנ"ל לאכלא שמאלא בימינא :

יש לפרש הסדר שחיקטו הקדמונים לליל פסח.

וע"י ימוד הוי' אדני יהי' לפון ברוך שיהי' מלפון ברטת כנ"ל. הל"ל. נראה. שם אדני שהוא דינא דמלכותא שג' הל"ל יהי' נראה לכם להשפיע עליכם חמיד חסד וברכה אמן .

ענין הד' כוסות שצריכין לשחות בליל פסח בהסבה. י"ל עפ"מ שביארנו כמ"פ כי ישראל היו צריכין להמתיק במלריס הה' נבורות שהם ה"פ חלקים העולים ת"ל. וע"י קשוי השיעבוד פ"ו שנים המתקין שם אחד משמות אלהים העולה פ"ו ושחרו עוד ד' שמות אלהים בלא המתקה והמתקתן ה' ע"י משה שהחיל להמתיקן כי ד"פ חלקים גי' שט"ד. שע"י שלא המתקין הד"פ אלהים באו לחטא העגל שהוא כעין שט"ד ר"ל ומש"ה גי' ח' יותר שהחיל להמתיקן בהאלף פלא עליון. (וע' בריש פ' וארא) וזוה פרשנו מה שאמר משה לחותנו כי יבא אלי העם לדרוש אלהים. כי יהי' להם דבר בא אלי ושפטני בין איש ובין רעהו והודעתי את חוקי האלהים ואת תורותיו. פי' כי יבא אלי העם לדרוש אלהים שדורשין מאתי מרוע לא ה' במלריס נקשוי השיעבוד רק פ"ו שנה והמתקין רק שם אלהים ח' הלא ה' יותר טוב להם להיות במלריס ת"ל שנה כדי להמתיק כל הה' שמות אלהים ואז היו נמתקין כל הדינים ולא ה' באים לחטא העגל. וזה כי יהי' להם דבר בא אלי פי' אם יש עליהם ח"ו איזה דינים המרומז בדבר שהוא קשה כידוע. בא אלי. למה הולאחי אותם קודם הזמן. שאם ה' שוהין עוד במלריס ה' נמתקין כל הדינים. ושפטני בין איש ובין רעהו. איש נקרא הקב"ה כמ"ש ה' איש מלחמה. ורעהו נקראים ישראל ע"י למען אחיי ורעי. שאז מודיע להם כי הקב"ה הולאחי קודם זמנם כדי שלא ישחקו ה' כש"ט ולא יכלו להחמהמה. והודעתי את חוקי האלהים ואת תורותיו. פי' שאני מודיע להם המתקה ה' אלהים. שמשם החיל להמתיקן כנ"ל. והנה עיקר המתקה הדינים הוא בחכמה העליונה שהוא הוי' במלוי יודין שג' ע"ב כמנין חסד ידוע. ולריכין להמתיק הד' שמות אלהים בד'

אמות ע"ב וד' פעמים ע"ב גי' רפ"ח שע"י הנ"ל מוליא הרפ"ח ניולין שגפלו בין הקליפות ומשם יניקת הדינים וכשתעלה הרפ"ח ייה"ק אז מתבטלין כל הדינים. ויהי' הגאולה כמ"ש בכתבי האר"י ז"ל. וזה עוד הד' כוסות שצריכין לשחות בהסבה. כי הסב"ה גי' ע"ב. כו"ס גי' אלהים. ולריכין להצתיק הד' כוסות שהם הד"פ אלהים בהסב"ה שנית' ע"ב. וזוה פרשנו ג"כ מש"ה ויבא הפליט ויגד לאברהם העברי ואחז"ל שזה עוב מלך הבשן שמתכוון שיהרג אברהם וישא את שרה. ונקרא הפליט מפני שגפלו מן המבול. יש להבין למה נשאר עוב במבול. הא מסתמא ה' רשע כשאר הרשעים והקב"ה אמר למה כי אויך רחמי לדיק. והענין הוא כי זה לעומת זה עשה אלהים. וכמו שהי' נח מסעירא דקדושה בן ה' עוב להסיף ולכן ה' עוב מחוץ לחיבה שהוא ה' נגד נח בסיטרא אחרא. והנה כבר ביארנו כמ"פ כי שרה רומז על הדינים היואחים משם אלהים כי הש' הוא מלוי אלהים והר' רבוע אלהים. וה' מרמז על ה' אומות אלהים. ואברהם שהוא חסד המתיק הדינים של שרה ע"י הד' פעמים ע"ב שג' רפ"ח כנ"ל ולכן נקרא אברהם העברי כי העברי עה"כ גי' רפ"ח. וזה שרמזו ז"ל כי עוב נמתקן שיהרג אברהם וישא את שרה. שרצה לבעול המתקת אברהם שישלעו הדינים של שרה. והנה ידוע מ"ש במס"ק כי משה ה' תיקן נח מה שלא ביקש רחמים על דורו. ולכן אמר ממני נח שהוא אומות מנח אג'י. ולכן עוב שהי' לעומת נח רצה לבעול ג"כ בחי' משה וזה רמזו ז"ל ב"ט"ט דברכות ששנו רצה לפקוד עורא של חלחא פרס"ה. כי פרס"ה גי' משה. ויש ג' בחי' משה. שהוא ה' העולא במלריס. ואחפשותי' דמשה בכל דרא ודרא. והוא יהי' הגולא לעתיד כי מה שהי' הוא שיהי' ר"ח משה. וארז"ל משה כמה הוי עשר אמות ושקל נרנא בת עשר אמה ושורר עשר אמה. כי משרע"ה ה' מקשר עלתנו בקדושה העליונה לייחד הי"ם הק' שבג' עולמות בריאה יצירה עשי'

עש' כי בעולם האלילי שם נאמר לא ינורך רע ועי'ז ביטל כל הדינים. והמשך השפעת חסד ורחמים אמו

בשלת. וידוע מ"ש בזה"כ [פנחס דרנ"ז] כי"ד הגדול מסערה דגבורה דענן בינה. ושם המחקה רבוע אלהים כי כל הדינים נמחקין בשרשן כידוע לכן צוה להביח כח חמישי להמחיק גם רבוע אלקים. והנה הדי' מלויים של אלהים שהוא רנ"ח רנ"ה ש' והרבע שהוא ר' גי' ח'לף פ"ו כמספר חפארת עם ט"ה האחרונה וכשחזרף הה' השארת לאלקים בשוט שג' פ"ו יהי' ביחד ל"ח שג' או"ה הי"י שזה סוד חיבור חפארת ומלטת. שעי"ז נמחקין כל הדינים בשרשן. ונמשך השפעת חסד ורחמים .

בל דכפין יתי ויכול = דנריך יתי ויפסח. השתח הכא לשנה באה בארעה דישראל. לכאורה אין שייכות זל"ו. ואפשר הטובה דהס כתיב ואמרתם זבח פסח הוא לה' אשר פסח על בני ישראל במצרים בנגפו אח מצרים ואת בתינו הציל. ולכאורה ואת בתינו הציל. הוא כפל לשון דכבר ח"ב אשר פסח על בני בני ישראל. וי"ל הטובה : גאולה מצרים הי' השרש לכל הגאולות וה גאולה הפתורה במהרה כמ"ש אהי' אשר אהי' שלמי אלקים וכפירש"י שם. ולכן בייסג גאלו ובניסין עמידן יצאל. וזוכין להגאולה ע"י שיעשו הכל בלתי לה' לבדו שלא להנחם עלמך. וחס"ה ואמרתם זבח פסח הוא לה'. פי' שיהיו החאוחות הגשמיות שיהי' פה סח לה' בלתי לה' לבדו. אשר עי"ז פסח דמחרגמנין וחמל. כל בתי בני ישראל במצרים שעי"ז הי' גאולה מצרים. ואת בתינו הציל שהוא בתי המקודס שעי"ז הם ג"כ שאר הגאולות. ואי' בספרים הק' דאחלת האדם צריך להיות בשביל שיאכל האורח ואז אכילתו בלתי לה' לבדו כי בייסג באכילתו מנת הכנסת אורחים. וזה שא"ב המניד הא לחמא די חלנו אבהתא בארעה דמצרים שעי"ז אכילה שלהם הי' כדי כל דכפין יתי ויכול. וקייטו פסח הוא לה' כנ"ל. וב"ז כל דנריך יתי ויפסח מי שצריך להסדרי ביא הקב"ה וירסע עליו. וזכה להגאולה שס' ואת בתינו הציל כנ"ל. ולכן השתח הכא גנה הנאה בארעה דישראל :

הב"י באו"ח [ס' חפ"ח] הביא דעת הר"י"ף להביא ה' כוסות בליל פסח. ואפשר לומר הענין בזה. דהנה יש ה' גבורות היוצאים משם אלהים. אלהים פשוט גי' פ"ו. אלקים בתלוי הק"ח בא'. גי' רנ"ח. ובמלוי ה"ה גי' רנ"ה. ובמלוי י' גי' ט'. ורבוע אלהים גי' ר'. והנה רבוע אלהים שג' ענ"ס הוא עלה קשה להמחיקו ואין בידנו כח רק להמחיק האלהים פשוט ומלוי אלהים. וזה ענין הדי' כוסות שארז"ל שחיקנו אוחס כנגד ד' לשונות של גאולה. כי לשון גי' שפ"ו כמנין אלהים פשוט ואלהים בתלוי וזה לשונות של גאולה שג' ענ"ל שכל הדינים מתערין מן הל"ט קללות של סטח הנמש שהם נגד הל"ט מלאכות האסורות בשנת. וכנגדט יש טל אורות כמ"ש כי טל אורות עליך ועי' הד' * נעשה הלשונות של גאולה עמש שהוא ט"ל חסי'. וידוע כי עיקר הגאולה הוא על ידי יוסף שהוא הי' המתחיל ללקט את כל הכסף שהוא היתה"ק במצרים ולכן הוא הי' המבשר על הגאולה כמ"ש פקד יפקוד אלהים אתכם ויוסף עם הפ' פשוטה והט' בתלוי גי' תחקל"ו כמנין הינת"ד כמו שביארנו בכ"ד. ולכן כו"ס יי"ן שחיקט בפסח גי' יוס"ף והס נגד ד' לשונות של גאולה כי ד"פ גאל"ה גי' יוסף ועי"ז זוכין לבא למג השבועות שבו השמי לחס. כי שתי לחס הייט ב"פ לחס גי' ג"כ יוסף. ולכן כוס בתלוי גי' רגל כמנין ע"ב קס"ח שהוא יסוד חכמה הוי' בתלוי יודין גי' ע"ב וזהי' בתלוי יודין הרומו לבינה שג' קס"ח. שעי"ז נמחק שם אלהים שג' כו"ס. וד"פ כוס בתלוי שהוא רגל עם הדי' חיות גי' תחקל"ו כמנין הי"ג תכילין דרחמי שמרומו ביוסף וכנ"ל. ואט עושין רק ד' כוסות תפני שרבוץ אלקים קשה להמחיקו. והנה טעור אורח [ס' חקפ"ח] הביא שהר"י"ף הי' חוקע בר"ה שחל להיות בשנת. והיינו שהוא הי' מב"ד הגדול והי' יכול לחקע

צמח

הורש ניסן

צדיק

ביעשה נר' אליעזר ור' יוסיע וראב"ע ור"ע ור"ט שהי' מסובין בבני ברק כו' דהנה ידוע שיש חמש בנורות שהם ה' בנות ללפח"ד כדא"י בלקוטי תורה להאר"י פ' פחמס. והחמשה תנאים הללו רצו להתחיק הה"ג והיינו ע"י שעשו חשונה עבור כללות ישראל. וזה שהי' מסובין בבני ברק שני' ש"ב :

חם מה הוא אומר מה זאת ואמרת אליו בחזק יד הוליאנו ה' כו'. פי' חס הוא יעקב האקרא איש חס. אומר ת"ה זאת שלריך לייחד ת"ה שהוא חפארת הוי' במלוי אלפי' עם זאת שהוא מלכות כמ"ש בזה"ק על בזה"ח יבא אהרן ונר' ואמרת אליו בחזק יד שליחוד זה לריכין לזקף ג"ב מרח היסוד החומס הקדוש. כי י"ד במלוי יו"ד ל"ת י' חומס ועי"ז הוליאנו ה' ממלרים :

וירד מלרימה אנוס על פי הדיבור. ויגר שס מלמד שלא ירד להשקע כו'. דהנה ידוע כי ירדת אבותינו למלרי' ה' לעשות דרך ומסילה לבני ישראל שיוכלו לזאת משס והס החמילו ללקט הניה"ק דאל"כ הי' ח"ו ישראל משוקעים במלרים. וזה נירד מלרימה אנוס ע"ל פ"י הדיבור. כי דיבור הוא קשה ור"ל שהי' קשה שיהי' הק"ץ המרומז בע"ל פ"י שני' ק"ץ. ויגר שס מלמד שלא ירד להשקע. מלת שלא קאי על להשקע ופי' שירד לשם שלא להשקע שלא ישקעו ח"ו ישראל במלרים ולא יוכל להיות הקץ ולכן הולרך יעקב לירד מלרים לעשות דרך ומסילה לבני ישראל שיוכל להיות הקץ וכנ"ל :

ואומר לך בדמין חיי. כי דס במלוי כזה דל"ה מ"ס כחשנו הת' מרובעת ח"ר ני' חלק ע"ד והאחב"ש מן דס הוא ק"י וביחד עה"כ הוא חלק קפ"ה כמנין ו' פעמים יב"ק שהוא הוי"ה חלק"ס שני' חלק ק"כ ונשאר מספר חדני' לרמז שע"י יאוד יב"ק בכל הי"ס הק' יס עלי' למרח המלכו' שהוא חדני. וזה הסיוח האמיתי :

ויבן ערי מסכנות לפרעה את פיחוס ואת רעמסס. כי פרעה הי' יונק מסטרא דנחש אשר עפר לחמו. ולכן פרעה אוחיות העפר. ולריכין להכניע את העפר של הנחש ע"י החוה"ק וגם שיאמר הק' ברכות בכל יום בכוונה. כי עפ"ר ני' קרן שהוא אוחיות יר' ק' נר תרמז על החוה"ק נר מלכה וחורה אור. וגם נר ר"ח נפש רוח. ק' תרמז על הק' ברכות שע"י שאומר הק' ברכות בכוונה ומתקן נפשו ורוחו. מכניע העפר של הנחש שהוא קרני רשעים. ולכן החבואה של יוסף לא הרקיבה שעגנה בעפר. והחבואה של מלרים הרקיבה. כי יוסף הלדיק ביטל העפר של מלרים שהוא קרני רשעים כנ"ל ע"י העפר שלו. וחש"ה וכל קרני רשעי' אנדע חרוממנה קרנות לדיק שהוא יוסף הלדיק שע"י שגנדע קרן רשעים שהוא עפר של המלרים חרומס קרן הלדיק שהוא יוסף שחבואה שלו לא הרקיבה. ולכן ראה יעקב כי יש שבר במלרים. שראה שיש מי שמשבר ומכניע העפר של מלרים וזה הי' יוסף כנ"ל. והנה ידוע כי ישראל ע"י קשוי השיעבוד הוליאנו הניה"ק ממלרים לבטל את פרעה כנ"ל ויעקב קבע לו בית חלמו"ד שני' ח"פ להכניע הח"פ מחנות דקליפה. וחש"ה ויבן ערי מסכנות לפרעה. שבנו ערים כדי להעני ולמסכן את פרעה להוליאנו ממנט הניה"ק. את פיחוס הוא אוחיות פ"ח יו"ס שלמדו בכל יום החלמו"ד שני' פ"ז להכניע הח"פ מחנות דקליפה. ואת רעמסס אוחיות רע מס"ס שנטנו הרע ע"י מס"ס שני' ק"ס כמנין שנות הפריון כמו שביארט בפסוק ויורהו ה' ע"ץ. וזה רמזו רז"ל דפליגי רב ושמואל חד אמר רעמסס שמה ולמה נקרא שמה פיחוס שראשון ראשון פי חמוס בולעו. שביטלו הח"פ מחנות דקליפה לונקבא דהחומא רבה. וחד אמר פיחוס שמה ולמה נקרא שמה רעמסס שהי' ראשון ראשון מחרוסס. שע"י שביטלו הרע בשמות הפריון והוליאנו הניה"ק חרוססו הדיניס ונחכעלו :

ואקח את אביס את אברהם ואלך איתו בכל ארץ כנען ואחן לו את ינחק ואחן לינחק

ליצחק את יעקב ואת עשו. י"ל ער"ד כי ידוע דאברהם הוא מדה המסד יומא דאזיל עם כולהו יומין. וזה ואלוך אוחו בכל ארץ כנען. כי הגסתר מן כנען שהוא ק' ו"ן י"ן ו"ן בחשבון אוחיות מנלפ"ך נימ' שני אלפים תחקב"ב כמנין הי"ם הק' כתר חרמה בינה חסד נצורה תפארת נלח הוד יסוד תלכות שהם שני אלפים תחס"ח ונשאר תספר דן שמרמז על הנוי אשר יעבודו דן חגי' ואח"כ ינאו ברכוש גדול. שע"י התחברות מדה החסד עם הספיה"ק המורים על הנצורה הקב"ה משפיע כל טוב לישראל ודן לרשעים. וזה ואחן לו את יצחק שרומז על הנצורה. ואחן ליצחק את יעקב ואת עשו שחע"פ שיש מדה"ר עכ"ו הבחירה חפשיה :

נריתו כו' ולא ספק לריתו במדבר דייקא רק במקום אחר הי' ג"כ דיינו מכ"ש שסיפק לריתו במדבר- לאוליא הניה"ק והוא טובה כפולה ומכופלת כנ"ל.:

על מצות ומרורים יאכלוהו לחז"ל בפ"ק דברכות נלחו מוטב ואם לאו יזכיר לו יוס המיתה. וזה מלה מרור שיכול לעשות מלה ומריבה להרזיו ינ"ע על יתה"ר ע"י מרור שני' מוח שיזכיר לו יוס המיתה. ואז ינלח להי"ה"ר :

סדר הקריאה לפסח: חנו רז"ל (מנילה דל"ח) סימן משך חורא קדש בכספא פסל במדברא שלח בזכרא, כי ביום ח' דפסח שאז הי' מוחין דגלותו בדילוג נמשך הה' חסדים ר"ל ה"פ חס"ד שנימ' מש"ך. ואח"כ ביום ב' שהחזילו לספור חושבנא דרכיוחא להיות הכנה לקבלת החוה"ק המרומז בחור"א עם הד' אוחיות גי' חורה. רי"ך לקדש עצמו מכל החאוה. וזה קדש בכספא שיקדש עצמו מכל דבר שבוטף אליו. ויכסוף ממעשיו הקודמים. ויהי' פסל במדברא שיפסול הרמ"ח חברים שלו שנימ' במדבר וידע שעדיין חיינס מוכשרים לקבלת החוה"ק ויהי' שלח בזכרא שישלח החשיבות ממנו ויכיר מעוט ערכו באמת :

ובמור גדול זה גלי' שכינה. פי' החגלות הגסתר מן שכינה. שהוא י"ן ק' ו"ד ו"ן י' בחשבון אוחיות מנלפ"ך נימ' שני אלפים רל"ו והאחב"ש מן שכינה הוא בל"ס ט"ן נימ' חלק תקמ"א וביחד הוא שלשת אלפים חשע"ו כמספר הי"ג מכלין דרמתי לכל סטר עם מספר ג"ל שהוא גל עיני. שזה החגלות הגסתר משכינה שחע"פ שהוא דינא דמלכותא הגסתר הוא רחמים וזה ובמורא גדול שגם מורא שרומז על הנצורה הוא גדול שמרמז על גדולה שהוא חסד כידוע :

הנה ידוע אשר ביום שני של פסח נחלה המן. ואיחא בכספא"ק רמז לזה שנאמר וישבות המן ממחרת. ר"ל שנתלה המן ממחרת הפסח. וי"ל שרמזו בזה היאך יכולין להשביט ולבעל את המן שהוא יתה"ר ע"י. ממחרת שיתן אל לבו שלמחר ימות. כי ממחרת אוחיות נחר מת. וכמשאחז"ל ישוב היום שמח ימות למחר וכמו שפרשטו ג"כ הפסוק וספירתם לכם ממחרת השבת שיספר ויזכר הדברים הגשמיים שנקראים לכם ע"י ממחרת השבת שיתן אל לבו שלמחר ימות ויבא לעולם שכולו שבת. ועי"ז יהי' כל ימיו בחשוכה ואז מיוס הביאנס שיביא עמו כל הימי' כה יוכו השי"ת :

בקריאה

אלו שקע לריתו כחוכו ולא סיפק לריתו במדבר ת' שנה דיינו. ויש להבין איך היו יכולין לחיות בלא לרכס וי"ל הכוונה. דהנה ידוע כי נסיעת בני ישראל במדבר הי' להוליא הגיה"ק שהי' במדברא תקיפא וזה הי' עיין המ"ב מסעות וע"י שהי' דור דעה ומשרע"ה עמסה הי' בהם היכולת להוליא במ' שנה כל הגיה"ק. אבל אם לא הי' הקב"ה מוליכס דרך המדבר הי' מוכרח שהדורות שלאחריהם יוליאו הגיה"ק משם ע"י גלות ומי ידוע כמה הי' נתעבב. ולא הי' יכול להיות הקץ. ח"כ מה שהולכס הקב"ה דרך המדבר הי' להם טובה גדולה. וזה שאמר אלו שקע

הדברים בשמות הפדיון להמשיך על ישראל
השפעת חסד ורחמים אמת :

בהפצרה לשבח חוה"מ ויאמר אלי בן אדם
העלמות היבשות שמעו דבר ה' וגו' והעליתי
עליכם בשר וגו' הגה אלי פירח את קברוחיכם
וגו' כי שם אלהים ברבוע כזה א' ח'ל' אלה
אלים' אלהים' נים' על"ס. והוא על"ס קשה
להמחיקו. ומי שאינו עושה חסובה נקרא על"ס
יבש שנחשוררים עליו דיינים ח'ו' אכל כשעושה
חסובה כראוי נעשה מן על"ס יב"ש נ' בשר"י.
ע"ד ותבשרי אמהו חלוה שע"ו נמחק שם אלהים
ברבוע. ולכן אמר והעליתי עליכם בשר בשר
על"ס. נ' שב"ת. שע"ו זוכה לבחי' שבח קודם
שהוא ר"ח שבת' בו' חסוב כידוע. וזה והעליתי
אתכם מקברוחיכם שיעלו אחיות קב"ר לטעות
מתו בקר. ע"י החסובה כי קבר נים' ש"ב. וזה
נמחקין כל הדינים ונעשה מאל' זועם חסד אל
וב"פ אל' במלוי נים' ש"ע כמנין משל. כמו
שבארנו בפסוק וידבר שלשת אלפים משל
שהמחיק ה' נבורות של ש"ב פ"ר ר"ל ה"פ
ש"ב פ"ר שני' שלשת חלפים ע"י חפל שני' ש"ע
ואז. נעשה מן השלש חלפים. שש אלפין של
אל' ארך' אלפים. וזה שרמזו רז"ל [סנהדרין
דל"ב] בעלמות שהיו' יחזקאל ר"י אומר באמת
מש"ל ה'. פי' שנמחקו הדינים ונעשה מאל'
זועם חסד אל' שהוא כמנין מש"ל וכו' :

בקרריאה לשבח חוה"מ פסל כך שני לוחות
אבנים וגו'. דהנה ידוע דאית אבן
ואית אבן. יש אבן בוחן ויש אבן נפק. והאדם
לרדף חמיר לעבוד להפוך החומר לצורה שיעלה
לקדושה גם הגר רשעים והיינו ע"י חסובה
מחנהנה שנהפכין זדויות לזכויות. ואז נעשה מן
אבן נפק אבן בוחן כי אב"ן במלוי ואחב"ש
בחסבון מנלפ"ך נים' שני אלפים חשכ"ב כמספר
חב"ד חסד נבורה תפארת ניה"מ כמו שבארנו
בפסוק והנה בחר בשרה. כי ע"י שמהפך
החומר לצורה יוכה לייחד ה' ספירות
הקדושים. וזה פסל כך שני לוחות אבנים. פי'
שע"י שתפסול אוחך חמיר ונעשה חסובה
מחנהנה על מעשיך הקודמין עי"ז יהי' שני
לוחות אבנים שיעשה מן אבן נפק אבן בוחן.
וזה חבן תאסו הבונים היחה לראש פינה.
שהס"ח מן אב"ן תאסו הבונים בחשבון אחיות
מנלפ"ך והיו"ו במלוי נים' כח"ר שב"ת. שע"י
החוק"ק ושכ"ק יעשה מן אבן נפק שמתאסו בו
הבונים שהיו' לראש פינה. והר"ת מן היחה
לראש פינה. נים' קט"ו כמנין אהי' הוי' אדני
עם הג' חיבות והס"ח נ' עת"ר שהזמן המוכשר
לזה הוא בניני העומר שאז יראה לשוב אל ה'
ויחן אל לבו שזמן הגי' אלפים ימות המשיח
המרומים בס"ח של וספרת"ם לכ"ס ממח"ת
השב"ח בחשבון המתין דמנלפ"ך. נים' שני אלפים.
כבר עברו מהם אלף חר"ת שנים ועדיין בן
דוד לא בא. אז בוראי ישוב בחסובה שלימה.
ויקיים הפסוק והסירותי את לב האבן וגו'
שיחלטה גם הגר הב' להקדושה וזה נ"כ מש"ה
ראה אהה אומר אלי העל את העס הזה. כי
הע"ל ר"ל ה' פעמים ע"ל נים' ב"פ כ"ר. שע"י
הב"פ נר שיעלו גם הגר הב' לקדושה יוכל
להעלות העס. וזה ספירש"י שם חן עיניך ולבך
על דבריך. כי הקב"ה אמר למשה מי אשר
חטא לי חמתו שהוא דיבור קשה. וביקש משרע"ה
לעשות פדיון להמחיק דיבור קשה הג"ל וידוע
כי שמות הפדיון נים' ק"ס כמו שפרשנו בפסוק
ויורה ה' ע"ץ. לכן אמר חן עיניך ולבך על
דבריך. כי עי"ן ול"ב נים' בק"ס שימחיק

לשביעי של פסח

תן חלק לשבעה ונס לשמונה. ארז"ל (עירובין דף ת' ע"ב) ר' יהושע אומר אלו שבעה ימי פסח. וי"ל ע"ד רמז תן חלק' ל. ג. ע. שבו ימי הפסח יראה לייחד היחודים הק' הוי"ה אהי"ה הוי"ה ארז"ל שני' חלק. ועי"ז יחשלו ז' ימי הבנין. ואז ונס לשמונה ונס ר"ל ו' פעמים ג"ס ג' חר"ן שהם ג' פעמים אלהים שהם דינים. יהי' לשמונה שימחיקו אותם בבינה שהיא מדה השמינית מתחיל לעילא. כי שם המתקת הדינים נדרשן כידוע

ארונו של יוסף ראה רכתיב גי' וינס וילא החולה. כי ים היו"ד במלוי והמ' מרובעת שהיא ח"ד גי' כתר. ובקיעת הים הוא לחלק כתר ואז הוא ז"פ ש"י שאם האדם זוכה לשמור החוחס הק' יסוד יוסף שהוא סוד השי' עולמות שעמיד סקב"ה להחיל לכל לדיק. ומכניע הקרי שני' ש"י. ומלרס היו שטופי זימה לכן נבקע לישראל הים שני' ש"י דקדושה הכניעו השי' דמלרס זה שאמר המדרש ארונו של יוסף ראה שהוא שמירת יסוד יוסף. שעל ידו זוכין לקריעת ים כנ"ל. ומשרע"ה הי' עניו מכל האדם ומשג שאין לו זכות זה לקריעת ים סוף. ולכן אמר לו הקב"ה הרס את מעך שהוא ההטוי' שלך מדת עונה. כי לריך להיות ויגבה לבו בדרכי ה' ונטה את ירך כי יד במלוי יו"ד דל"ח גי' חוחס שהוא שמירת החוחס הק' ואז על הים ובקעהו שני"ז יבקע הים. שהוא כפ' ש"י כנ"ל וש"י גי' עמר שני' שמירת העמר זוכין לכ"ז. ועי"ז שמירת היסוד כנ"ל זוכין להשחי שבמות שמיד עאלין ומרומו בהס"ת של י"ס סוף בחשבון מנלפך עם הה' אוחיות גי' אלף ח"ה כמנין ז"פ שבת עה"כ. כי עי' שמירת יסוד זוכין לשבת מלכחא ולהמשיך הה' חסדים. כמרומו בפסוק ונת' בית' מחלק' שלל. הר"ת שבת. ושל"ל גי' ש"ס כמנין ה"פ חס"ד שני' שבת קודש הקב"ה מחלק לישראל שלל שהם הס"ח ולא כמו שאגר איב ארוף אשיג לחלק של"ל. ואז נמשכו על ישראל הי"ג מכילין דרחמי לכל סטר המרומו כס"ת של וא"ת רודפי"ס השלכ"ת במלנו"ת כמ"ז אבין במי"ס עזי"ס. בחשבון אוחיות מנלפך גי' ג' אלפים חס"ו. והמס"ק מאוחיות הג"ל הייט ג"כ בחשבון אוחיות מנלפך שהת' במ"ק הוא ו' והטן במ"ק הוא ו' [חת מן ה' שהמספר גדול והקטן שיש בזה] גי' ל"ז וכיחד עה"כ גי' ג' אלפים חס"ד כמנין הי"ג מכילין דרחמי לכל סטר כמבואר אללית כמ"פ.

ואתה הרס את מעך ונטה את ירך על הים ובקעהו. ואי' במדרש שהי' המלרים אומרים אין משה יכול לעשות כלום אלא במטה. בו הכה את היאור כו' לכן אמר הקב"ה למשה השלך את מעך שנאמר הרס את מעך: אפשר לומר עפ"מ דאי' בספרים הק' דהשם שכה בו משה הוא הסס הק' חכ"ה יולא מפסוק כל' ה'שמה 'חלל. ובפסוק 'הרס ח"ת מע"ך נרמו השם הלו שלא כסדר. כי הה' היא בראש התיבה ח"ך בס"ת. לכן הי' כח במלרים לקטרג. ואי"ל סקב"ה ונט"ה ח"ת יד"ך שהסס הק' הג"ל נרמו כס"ת כסדר. ורמו לו הקב"ה שיראה לכלול הבבורות בהסדרים שאז יהי' סטר לישראל שיבקע להם הים ונבורה למלרים שיטבעו בים. ולכן אמר לו ונטה את ירך שהם אוחיות שבין י' לד' שפוליס חלק חמ"ו כמו שביארטו [כפ' ושב בפסוק ויהי בלדתה ויחן יד] שרומו על המתקת כנ"ל ר"ל ה"פ גבורה שני' אלף פ' בה' חסדים ר"ל ה"פ סס"ד שני' ש"ס בכל הו' קטוה שהוא ביחד חלק חמ"ו וזה הי' ביזס ו' למצרים. ומפיר"ה עם הה' אוחיות גי' ש"ס כמנין ה"פ חסד. וכן מחשורר בכל שנה ושנה בימים האלה כי ספיר"ה גי' ש"ה.

שיך השירים אשר לשלמה. ארז"ל שהוא קודש קדשים. כי שי"ר במלוי ש"ן יו"ד רי"ש והאחב"ט

א"י וחחס הרס את מעך ונטה את ירך וגי' עפ"מ שפרטו [כפ' בשלה בפסוק בני ממעיר לכם לחס] המדרש הים ראה וינס.

באחרון של פסח נשלם השבת הראשונה מימי
הספירה ואם זוכה לספור כראוי עבור השכינה
הקדושה המרומו ב"ת כ"ל. אזי זוכה לקבלת
הסוּפֵק שביום זה היו מקריבין שמי הלחם
ועי' נעשה ב"פ חמל שהוא אוחיות לחם. כי
ופסח מתרומין וחמל כי מאחערותא דלתחא
נעשה אחערותא דלעילא. וב"פ חמל נימ' יוסף
ויוסף עס הפא פשוטה והסמך במלוי נימ'
חחקל'ו כמנין הינמ"ד שהם הי"ג פעמים ע"ב
ואז לו שבת שזוכה ליום שכולו שבת :

בקריאה ליום אחרון של פסח. עשר חעשר
חת כל חבואף זרעך. פי' שיעשר
הר"ת של עשר חעשר שהוא עת והעיסור מזה
הוא ת"ז יחודא עלילה הוי"ה אהי"ה. ועיקר
כונתו יהי' למען השכינה הק' שיבנה ביהמ"ק
המרומו בס"ת א"ת כ"ל חבוא"ת ס"ת חמ"ל
רומז על השני בחי מוקדשין שעמדו חמ"ל
שנים. וזה לא חאמץ את לבבך ולא חקפץ את
ידך מאחיד האביון שהוא השכינה הק' שהוא
דלה ועני' בגלות. ולריכין להמשיך שפע מחכמה
העליונה שהוא הוי' במלוי יודין העולה ע"ב
לואו ולהא חתאה שרומזים על זיה"ב
ואז יהי' עלי' לבחי' מלכות אל החכמה שס ע"ב
כ"ל וב"פ ע"ב גי' קדם בסוד חדש ימינו
קד"ס ואז יומשכו הי"ג מכילין דרמתי לכל
סטר ומרומו בס"ת מן חאמץ"ן א"ת לבב"ך
חקפץ"ן א"ת יד"ך בחשבון מנלפ"ך גי' ג' אלפים
ח"ר וכשזוכה להשיי פעמים ע"ב שהם כמנין
קד"ס כ"ל הוא ביחד ג' אלפים חשמ"ד כמנין
הי"ג מכילין דרמתי לכל סטר כידוע :

והיית אך שמה. פירש"י לרבות לילי זי"ע
באחרון לשמחה. ולכאורה אך ל' מיעוט
הוא כי אין ורקין מיעוטין. אמנם בלמח כעת
אין השמחה שלימה. מאחר שאט בגלות סמר.
אמנם כשזוכה ללמוד בהכל פיו התוה"ק ולקיים
השתי שבתות שמיר גאלין. אז חבי' השמחה
שלימה. וזה וסיית אך שמה כי בסמך מן אך
שהוא לק ח' בחשבון הפ' פשוטה ח"ת גי' אלף
ח"ל

דהאחב"ש גי"ס בחשבון מנלפ"ך גי' שני אלפים
קמ"ה כמנין הכרעות הי"ס הק' דע"ת חפאר"ת
יסו"ד המשפיעים למלכות ושאר מספר י"ד
שעי"ז מהפך גם הי"ד עמים השניים לעובה.
ולכן נקרא שיר השירים אשר לשלמה שהוא אוחיו'
שלם ה' שעי"ז נעשה שלם בה' חתאה שכל
הי"ס הק' משפיעים בה כל טיבו וכל נהורא
ולכן הוא קדם קדשים .

בפיוט יודים רומען. בשירה קדמון. לכאורה
קשה הא ישראל אמרו השירה אחר
שנעשה להם הנסים ביל"מ ובקריעת י"ס. ואיך
אמר בשירה קדמון. וי"ל בפשיטות דא'
במדרש ישראל אמרו שירה על הגאולה
העתידה כמ"ש נחית בחסדך עם זו גאלת וגו'
ולכן אמר שפיר בשירה קדמון. אמנם עדיין
קשה הא כח"ב מי הקדמני ואשלם מי עשה לי
מעקה קודם שנחתי לו בית כו' א"כ איך
הקדישו ישראל את השירה. אמנם הענין הוא
שהקב"ה מקדים הטובה לאדם כדי שלא יאמר
כחי ועולסי ירי עשה לי את החיל. וידע שהכל
הוא בידי שמים ואין שום דבר ברשותו. והנה
גבי קריעת י"ס אחז"ל רחמה שפחה על היס
מה שלא ראה עיני של יסוקאל. א"כ השינו
גדלות הבורא ב"ה וידוע שכל מה שמשיבין
יותר גדלות הבורא. יודעים יותר שפלות עלמו
כמו שאמר אהע"ה הנה נא הואלתי לדבר אל
ה' וחנתי עפר ואפר שעי' שהאלתי לדבר אל
ה' ונתקרבותי אל הקדושה ידעתי שאני עפר
ואפר. א"כ ממילא ידעו ג"כ שפלות עלמן שאין
שום דבר בידם. ול"ש שיחשבו כחי ועולסי ידי
א"כ שפיר היו יכולין להקדים השירה וזה שדייק
הפיוטן יודי' ירומעון. פי' שהכירו גדלות
הבורא ב"ה ואז ממילא בשירה קדמון שהיו
מכירין שפלות עלמן והיו יכולין להקדים השירה
ול"ש מי הקדמני ואשלם כ"ל .

אדרון' של 'פסח. הר ת עם הג' אוחיות והכולל
גימ' שכינה. והס"ה בחשבון הגן
פשוטה ח"ש הוא חש"ל"ח כמנין ל"ו שב"ה כי

חר"ל וסאחב"ס ג' אף סוף סוף וביחד עם"כ
 סוף פני אלפיס ס"א כפמן סב"ל כח"ד שב"ח
 שב"ח ספ"י סכל פיו כחוס"ק ושמירח ספתי
 שכסות שמיד נחליק אז סחי' הסמחה בשלמות
 חס לרבות לילי יו"ט האחרון שיה' צימס
 האחרונים לשמחה. שאז סחי' הסמחה ברבי
 ובשלימות :

אין תכ המלוח השמיר למועד חרש האביב וכו'.
 דואח"ל לשלם יריח ארס יו"ט פל יוס"ד
 שאמר רנצ ואל ת. לאו נחו שועב ואס לאו
 יכיר לו יוס המיחה. זה אה תכ המלוח שחש'
 חמיד מלח ומריכה פס סיה"ר. השמיר לעמד
 שסוכר לו שיש עומד לכל חי שהוא יוס המיחה
 ואז לא יחמא כי תכ באחב"ס סר שיסר מדרש
 סרפ לדרך סטוב. ואז זוכה להאמיות
 שאר אומיות מלח שציע' קג"ז ועס
 ס' אומיות וסכולל ני' ק"ס שעות ספריון
 ספרומו' כפסוק ויורכו ס' פ"ן. ויה' ססס
 סלס כי קג"ז ני' הק"ס ו"ה. ואז יה' סגולה
 כמסרס צימס חמן ואז יה' סרש האביב ססוף
 סססרסות ססגולה ספרומו באביב כמלוי כזה
 אל"ף צי"ח יו"ד צי"ח פס סד' אומיות וסכולל
 ני' חק"ס ססוף סר סגולה כמבואר כדכריס
 כמ"פ .